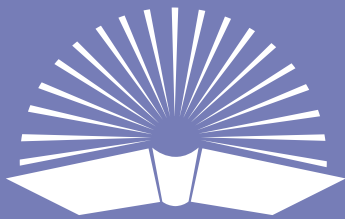

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
חיי שרה

myshliach.net

חיי שרה

לקו"ש חלק א' ע' 28 ואילך
מתורגם ללה"ק

בחומר שלך ותראה שהוא "שונאך", משום שבתחלת העבודה ובתחלת החיים, קיימת שנאה הדדית בין הגוף לנשמה; "רובץ תחת משאו" – ה"משא" הוא עול התורה והמצוות. למרות שזה "משאו" המשא שלו, שלכן ניתנו המצוות לנשמות בגופים דווקא, משום שהכוונה היא לברר ולזכך את הגוף, בכל זאת נחשב הדבר לגביו, כמשא, שאין לו חפץ בו. ומשום כך הוא "רובץ תחת משאו".

ג. מלבד הענין שהמצוות ניתנו לנשמות המלוכשות בגופים דוקא, הרי גוף המצוות נתלבשו בדברים גשמיים דוקא. ולא רק המצוות המעשיות אלא גם המצוות שהן חובת הלבבות – כגון מצוות האמנת היחוד – גם מצוות אלו צריכות להיות מורגשות בבשר הלב והמוח.

א. בפרשת השבוע נאמר: "ותמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען". ומסביר הזוהר ש"שרה" רומז לגוף ו"אברהם" לנשמה¹.

וזהו – אומר הזוהר – "ותמת שרה", כשהגוף מת "בקרית ארבע", המורכב מארבע יסודות, "היא חברון" המחזברים בעת חיותו, אזי במותו: "ויבא אברהם" – הנשמה – "לספוד לשרה ולבכותה": הנשמה בוכה מפני שגם לאחר המיתה היא קשורה בגוף.

לפי ההנחה ש"שרה" רומז לגוף ו"אברהם" לנשמה – לא מובנת לכאורה, משמעות הכתוב "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".

ב. ידוע פתגם הבעש"ט² על יסוד הכתוב "כי תראה חמור שונאך גו"³:
"כי תראה חמור" – כשתבונן

שהתבונן בגדולת ה' ונפל עליו פחד רב, ו"יין קשה – פחד מפיו"6 ומבטל מהגוף את פעולת היין. היראה השפיעה גם על בשר הגוף. והיתה מורגשת בו עד כדי כך שביטלה מעליו את פעולת היין.

וכן גם באהבה: הרב הצדיק רבי מנחם נחום מטשרנוביל היה שמן בגופו מאמירת "אמן יהא שמיה רבא"⁷. כשהתבונן ב"שמיה רבא", ובגדולת הוי', שהוא "מברך לעלם ולעלמי עלמיא", שנמשך בכל העולמות ובכללם גם בעולם העשיה הגשמי – נתעורר באהבה ותענוג במדה שהביאו שמנונית בגופו.

ד. "וחדלת מעזוב לו" – ממשיך הבעש"ט ומבאר בפתגם שלו על המשך הכתוב האמור: עלול אתה לחשוב שכיוון שהגוף "רובץ תחת משאו", כדאי לך להתמסר רק לעבודה השייכת לנשמה, ואת הגוף תמגר על-ידי תעניות וסיגופים – נאמר לו: "עזוב תעזוב עמו" – יש "לברר" ולהעלות את הגוף.

אדם שיכוון במחשבתו כל הכוונות שבמצווה מסוימת ולא יקיימנה בפועל: הוא מכוון, לדוגמה, את כוונות מצוות תפלין ואילו בפועל אינו מניח תפלין – הרי לא רק שהוא מפסיד קיום המצווה אלא אף עובר עבירה – הוא מבטל מצוות תפלין.

מצוות אהבת ה' לדוגמה, צריכה להיות מורגשת בגוף. כשם שבענינים גשמיים הרי "שמועה טובה תדשן עצם"⁴, וכפי המסופר בתלמוד⁵ ששמועה טובה הביאה לשינוי גופני, כך גם אהבת ה' – צריכה להטביע את רישומה בגוף שיהיה מורגש שאמנם "קרבת אלקים לי טוב".

וכך גם ביראה, עליה לגרום לא רק לכיוון במוח או אפילו בלב, אלא עליה להיות במדה כזו שיהיה ניכר בקשר הגשמי של המוח והלב שהוא שרוי בפחד.

בכל ענין, הורונו נשיאינו דוגמה. וכן בנידון זה קיימת דוגמא: מסופר על רבנו הזקן שכשהגיע פעם בתפלתו (בראש השנה או ביום כיפור) ל"ובכן תן פחדך", החל להתגולל על הארץ תוך כדי אמירת פח פח (פ"א פתוחה) ומרוב פחד לא היה באפשרותו לסיים את המלה, ורק כעבוד זמן מה סיים את כל המילה "פחדך".

דוגמא נוספת בסיפור אדות כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק": בשנות נשיאותו הראשונות ישב פעם והתועד עם חסידים. לשלחן הוגש "קאוויט" (משקה חריף) נטל ה"צמח צדק" הימנו כוס אחת ושניה ואף ציוה למזוג לו כוס שלישית. אחר כן העביר ידו על מצחו ופעולת המשקה לא היתה ניכרת עליו. והסביר זאת ה"צמח צדק" אחר כך,

המתוארים בתורה, הנם בפרשת השבוע – נישואיו של יצחק. לפי המדרש¹⁰ מרומזים בתורה גם נישואי אדם וחוה, אך אין שם אלא רמז ובמספר מלים מועט.

כשסיפר אליעזר דבר שליחותו לארם נהרים על-ידי אברהם ודרכו לשם, אמר: "ואבוא היום", מפרש רש"י¹¹: "היום יצאתי והיום באתי – מכאן שקפצה לו הדרך".

לשם מה היה צורך בקפיצת הדרך? ולשם מה סיפר זאת אליעזר? – ניתן להסביר זאת בשתי דרכים, השניה היא חסידותית – ואגב כך ניטיב להכיר את ההפשטה והנשמטיות שבהסברה חסידית.

ו. א) בשעה ששלח אברהם את אליעזר לארם נהרים, כתב שטר-מתנה ליצחק על כל נכסיו¹². ברם, כיצד היה עליו לנהוג בקשר לתאריך השטר? האם לכתוב את התאריך המוקדם, של – תחול על השטר תורת "שטר מאוחר", שאמנם כשר הוא, אבל אינו "חד וחלק"¹⁴. ציין, איפוא אברהם את תאריך כתיבת השטר – ולכן היתה קפיצת הדרך – היום יצאתי והיום באתי – כדי שהנכסים לא יופקעו מרשותו של אברהם לפני המועד.

בשעה שהגיע אליעזר לארם נהרים, חשש שמא ישאלוהו בתואל ולבן לפשר תאריך השטר שהוא מיום בואו

ואלו כשבפועל הוא מקיים הנחת תפלין ולא מכוון את הכוונה המתאימה, מחמת חסרון ידיעה, או אף כשהוא יודע את הכוונה אלא שלא כיוונה – הרי את עונשו אמנם ישא על שלא כיוון, אבל את המצוה בפועל – קיים.

בברית מילה שהיתה אצל אחד מנכדי ה"צמח צדק", היו צריכים לבחור בין שני מוהלים, אחד מהם היה בא בשנים והיתה לו ידיעה בכתבי האריז"ל – בכל אופן בענינים השייכים למילה. – והשני צעיר ומומחה אבל פשוט בהרבה מהקשיש, והורה ה"צמח צדק" להזמין את המוהל הצעיר, בנימוק שצריכים למול פשוט בגשמיות.

וזה המשמעות של "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה", ש"שרה" רומז לגוף, לפירוש הזהר, שכן עיקר הכוונה הוא הגוף. עתה הדבר בהעלם ולעתידי לבוא תבוא מעלת הגוף לידי גילוי במדה כזאת שהנשמה תקבל את חיותה מהגוף⁸, אלא ש"הטעינן הקב"ה – לאבות – בעולם הזה מעין עולם הבא"⁹, משום כך נאמר לאברהם – "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".

(משיחת ש"פ חיי שרה, תשי"א)

ה. ה"שידוך" והנישואין הראשונים

ימים או עשור"). ואמר להם מיד "היום!" – עליכם לדעת שלפנינו ענין התלוי ברגעים, כל רגע יקר הוא, וההוכחה לכך – היום יצאתי והיום באתי.

ז. ההוראה הגלויה הנלמדת מסיפור-תורה זה לנו ולדורות, היא: "מעשה אבות סימן לבנים"¹⁷. כשם שכדי שרבקה לא תישאר בבית בתואל רגע מיותר היתה קפיצת הדרך, כן הדבר סימן לבנים: אין להתיאש וליפול ברוח מחמת חושך הגלות, משום שהקב"ה ימהר את הגאולה, כדי לא להשאר רגע מיותר בגלות.

מצרים היא שורש כל הגלויות. וכשם שבגלות מצרים היה "בעצם היום יצאו וגו'" וכמאמר המכילתא¹⁸ לא עיכבן המקום כהרף עין, כך גם – כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁹ – בגלות הנוכחית. יש רק להשלים את "הפכים הקטנים", וכשיושלמו אלה – תהיה במהרה בימינו הגאולה השלימה על-ידי משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ חיי שרה תשי"ג)

תורתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

אליהם והרי זה שטר מאוחר ולגבי אברהם "מחזי כשיקרא"? – הזדרז אליעזר והקדים: אל תקשו קושיות – היום יצאתי והיום באתי.

ב) כתוב¹⁵ שרבקה בבית בתואל היתה "כשושנה בין החוחים". השושנה גדלה דוקא בין החוחים, בהם יש משום קיום השושנה¹⁶, ויש צורך בהתאמצות למצוא צידוק לשינוי מקום השושנה, כי החוחים אינם נותנים להוציאה משם, משום שבזכות השושנה – מטפחים ומשקים את כל השטח ומתוך כך מקבלים גם החוחים חיות. בשעה שרבקה נעשתה בת שלש שנים ויום אחד – ראויה לביאה, להנשא ליצחק – הרגיש אברהם מיד בדבר. התפתחות זו היוותה את הצידוק והביסוס להתקשרותה בקדושה והוצאתה מבין החוחים, ומיד אמר אברהם לאליעזר: "אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק". אילו לא היתה קפיצת הדרך, היתה רבקה נשארת בבית לבן ובתואל זמן מיותר. לפיכך לא היתה אפשרית תחילת ההוצאה מבין החוחים – על-ידי שליחת אלעזר – טרם מלאו לרבקה שלש שנים ויום אחד, ומשום כך היתה אחר-כך קפיצת הדרך, כדי שלא תשאר שם זמן מיותר.

כשהגיע אליעזר לארם נהרים הבין, שלבן ובתואל יבקשו לאפשר לרבקה להישאר ביניהם משך זמן (וכמו שדרשו באמת: "תשב הנערה אתנו

חיי שרה

מתורגם ללה"ק

פָּרָשָׁה זוֹ נִקְרָאת 'חַיֵּי-שָׂרָה', וּמְבִיא אֲדָמוֹ"ר הַזֶּקֶן בְּתַנְיָא, שְׁשֵׁמוֹ שֶׁל דָּבָר מַחֲיָה וּמְהַיָּה אֶת הַדָּבָר.

מִזֶּה מוּבֵן, שְׁמִכּוּן שֶׁכָּל הַפְּרָשָׁה נִקְרָאת חַיֵּי-שָׂרָה, הֲרִי שֶׁכָּל הַפְּרָשָׁה קְשׁוּרָה עִם חַיֵּיהָ שֶׁל שָׂרָה.

וְלֹא מוּבֵן: הֲרִי רַק בְּתַחֲלַת הַסְּדֵרָה מְסַפֵּר עַל חַיֵּיהָ שֶׁל שָׂרָה, וְאֵלּוֹ רַב הַסְּדֵרָה מְסַפֵּר עַל דְּבָרִים אַחֲרִים, כְּגוֹן נִשׁוּאֵי יִצְחָק וְרַבְּקָה, פְּטִירַת אַבְרָהָם; אִם כֵּן, מִדּוּעַ נִקְרָאת כָּל הַסְּדֵרָה חַיֵּי-שָׂרָה?

הַתְּשׁוּבָה הִיא: אֲכֵן כִּף הַדָּבָר, כָּל הָעֲנִינִים הַמּוּבָאִים בְּפָרָשַׁתנוֹ קְשׁוּרִים עִם חַיֵּי-שָׂרָה – הֵן בְּמַהֲלֵךְ חַתֻּנַּת יִצְחָק וְרַבְּקָה וְהֵן בְּפְטִירַת אַבְרָהָם מִתְּבַטָּאת נִקְדַּת חַיֵּיהָ שֶׁל שָׂרָה.

בְּחַתֻּנַּת יִצְחָק וְרַבְּקָה כָּתוּב: וַיָּבִיֵאָהּ יִצְחָק הָאֵהָלָה שָׂרָה אִמּוֹ; מָתִי הַסִּכִּים יִצְחָק לְהַתְּחַתֵּן עִם רַבְּקָה? – רַק אַחֲרֵי שֶׁהִכְנִיסָהּ יִצְחָק לָאֵהָל, וְהַכֵּל חָזַר לְהִיּוֹת כְּבִימֵי שָׂרָה

אמו. ומסביר רש"י, ששלושה דברים שהיו באהל של שרה – 1) נר דלוק מערב-שבת לערב-שבת. 2) ברכה היתה מצויה בעסה. 3) ענן קשור על האהל – ואחרי פטירתה של שרה עזבו את האהל, חזרו עכשו בזכות רבקה.

זאת אומרת, אחרי ששרה נפטרה, ועוד שלוש שנים אחרי פטירתה, רואים שיש המשך לחייה של שרה.

כמו-כן בפטירת אברהם כתוב 'ויקברו אותו יצחק וישמעאל' – יצחק לפני ישמעאל, כי זה היה אחרי שישמעאל חזר בתשובה, ולכן נתן ליצחק ללכת לפניו, ובזה הודה שהירשה שיכת ליצחק.

כל זה היה בזכות שרה, שכשראתה שישמעאל 'מצחק', דרשה מיד מאברהם 'גרש... ואת בנה, כי לא יירש'. פונתה היתה שישמעאל יחזור בתשובה, והוא אכן חזר בתשובה, ואף הרבה שנים לאחר פטירתה היה עומד בצדקו ונותן ליצחק ללכת לפניו, שבזה רואים גם המשך לחייה של שרה.

לפי זה, שם הפרשה הוא חיי-שרה, כי כל המספר בפרשה קשור בחייה.

תורתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בשפה כה ברורה החזרה קלה!

רותמים את הגוף

יהודי - זאת יודעים כלנו מגיל צעיר - מרכב מגוף ונשמה. הנשמה חצובה היתה תחת כסא הכבוד, כל מהותה ורצונה האמתי לעשות רצון קונה. הגוף לעמת זאת, מפריע, מעכב, נתון תחת הגבלות הטבע והעולם הגשמי והחמרי שאליו ירד. מטרתו של יהודי, מגדיר אדמו"ר הזקן, היא להגביה ולהעלות הנפש על הגוף.

התמיהה:

"להגביה ולהעלות הנפש על הגוף" אמרנו, אף מפרשת שבוע משמע לכאורה הפוך בדיוק: שרה אמנו, אומר הזהר, משולה לגופו של היהודי היורד לעולם הזה המרכב מארבע יסודות רעים - וזה הפגנה ו"תמת שרה בקרית ארבע": שרה, גוף היהודי, נמצא בעולם והוא "מת" בהיותו שקוע בקרית "ארבע" יסודות הרעים, ועל זה בא אברהם המשול לנשמה "לספד לשרה ולבכותה". הנשמה בוכה כי חרף הירידה עדין היא קשורה לגוף. ולמרות זאת אומרת התורה לאברהם, ש"כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה". על הנשמה להקשיב לגוף.

**רגע, מה קורה כאן?
הרי קדם אמרנו בדיוק הפוך.**

התשובה:

אלא מה, הכל תלוי בגישה, איך מביטים על גוף של יהודי. הגוף הוא לא מפריע, לא רק משעבד לעולם הזה הגשמי והחמרי, עלינו לרומם אותו ולפעל דוקא דרכו את עניני תורה ומצוות. על הצדיק מטשערנוביל ספרו כי היה שמן בגשמיות מאמירת "אמן? היא שמה רבה". המצוה הזו של עניית "אמן" השפיעה אפילו על הגוף שלו. זוהי המטרה והתכלית הפנימית בעבודתו של יהודי, ובאפן גלוי נראה זאת בגאולה האמתית והשלמה. זו, איפא, הפגנה הפנימית בדברי הקב"ה לאברהם "כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה".

"ארוחת ערב!" נכנסה לחדר אחות לבושת לבן וגלגלה פנימה עגלה עמוסה במגשים של אכל. "איכס, זה לא נראה טעים" עקם יואב את אפו. "בדייק לכן הבאתי לכם ערמה של סנדוויצים טעימים הישר מבית חב"ד פרומוסקה.. מבטיח לכם שזה הרבה יותר טעים ו..

גם קצת יותר כשר.. קרץ חיים בחביבות. "וואו תודה רבה!" התרגשה אמא של יואב. "רגע, סתם מעניין אותי" שאל אבא של יואב, "בן אדם חולה שנמצא בבית רפואה, אסור לו לאכול אכל שהגויים מבשלים?", "זה לא בטוח... כי לפי ההלכה חולה שנפל למשכב מתירים לו כל מיני דברים... אבל האכל כן ממש לא כשר, ואם יש אפשרות להקפיד יותר על כשרות, אז למה לא?" "נכון אתה ממש צודק" הסכימה אמא של יואב, "אנחנו באמת צריכים להודות לקב"ה ששמר על יואב שלנו, אולי זו תהיה הדרך שלנו להודות לו..."

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הדבר הראשון שראה יואב כשפקח את עיניו היה זוג פרוצופים מדאגים מעל ראשו. "הוא התעורר! איזה נס!!" קראה אמו בהתרגשות, "אני יוצא לקרא לרופא!" אמר אבא ויצא במרוצה מהחדר. רק אז הבחין יואב שהוא נמצא בבית רפואה. למה? מה קרה לו?

לקחו כמה שעות עד שהתאושש ונזכר בקוף החצוף ובצעד הטפשי שעשה כשנכנס אחריו למים למרות הסכנה... "הזמנו כוחות הצלה ועד שהצלחנו למצא אותך בקצה השני של הנגר לקח הרבה זמן. וכבר יום שלם שאתה שוכב כאן בלי הפרה... ברוך השם שהתעוררת!" ספרה לו אמא. "יואב יש לך הפתעה!!" קרא אבא מבחוץ ונכנס לחדר בפנים מחיכות, "טאדאם! תראה מי

בא לבקר אותך!" הראה בידו על הפתח. "חיים??!! אני לא מאמין! איך ידעת שאני כאן?" התרגש יואב למראה הבחור החב"דניק שהפיר בטיסה שנכנס לחדר עם תבנית עוגה ובלון גדול, "ברוך רופא חולים, יואב!! פגשתי פה את ההורים שלך אתמול כשהגעתי לחפש יהודים שאפשר לזכות אותם במצות תפלין ולהציע להם עזרה... הפחדת אותנו מאוד! וברוך השם שהכל בסדר" אמר חיים.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

בשול עכו"ם לחולה

חולה שנפל מחמת חליו למשכב ויש בו סכנה, אומרים לעובד כוכבים לעשות לו רפואה ולבשל בשבילו...

נושא / נושא

יחס אישי ההתייחסות לכל יהודי

ברכה, לחזות בפניו של הרבי ולהבטיח לעצמם חיים טובים יותר בגשמיות וברוחניות.

"אני מנסה להבין", המשיך בוריס בהרהוריו. "הרבי מליובאוויטש זה ההוא שעמד כאן בקיץ האחרון על בימה מפארת בתהלוכת ילדים ונופף בידו לעוברים ושבים? את, איזה מארע מרגש זה היה, זכיתי לעמד לידו ממש מטעם המשטרה..." "אכן", אשר אלכס "מדבר ברבי". "וכמה פעמים בשנה מתקיים מעמד חלקת דולרים זה? אולי אקפיץ לשם גם אני תקף, מה אומר?" "אל דאגה", הסה אותו אלכס. "תוכל להגיע לכאן כל יום ראשון ולעבר לפניו. מעמד זה חוזר על עצמו זה מספר שנים בקביעות כל יום ראשון".

"וואו", לא הצליח בוריס להסתיר את התפעלותו. "כל יום ראשון עומד כאן הרבי על שתי רגליו ומקבל אלפי איש במשך שעות ארוכות? איך הוא מצליח לעשות את זה?" בוריס אכן היה נראה תשוש אחרי שעות של משמרת ועיניו החצי עצומות הבהירו זאת מפשטות. "הוא הרי כבר בסביבות התשעים", הראה בקיאות.

"תראה בוריס", התקרב אלכס. "אמנם לא יהודי אני, אף לא ארץ שנות עבודתי כאן בשכונה יצא לי לשמע פה ושם על חיי ומהתנהלותו של הרבי. ובכן, השמועה מספרת אכן על אשה, אחת מעשרות אלפים, שהגיעה הנה, עברה לפני הרבי, ושאלה אותו בדיוק את אותה שאלה - כיצד מצליח לעמד כאן במשך שעות ארוכות, מדי שבוע בשבוע, ולהקשיב ולשמע לכל אחד שעובר לפניו

השעה היתה שעת אחר הצהרים מאחרת בשדרת איסטערן פרקווי הניו-יורקית. קרני שמש עזות הרגשו בכל תוקפן. הולכי רגל עוברים ושבים נצפו פה ושם, עושים את דרכם למחוז חפצם. מכוניות רבות שעטו בכביש משני עבריו, וסוף הכל על אף היות היום, יום ראשון בשבוע - יום שהנו יום חפשה בארצות הברית - הרי שהתנועה ברחוב נראתה די סואנת והומה.

אלכס ובוריס, שני שוטרי תנועה נחמדים חמורי סבר, עמדו ליד גידת המשטרה שלהם שחנתה בפנת הרחובות קינגסטון ואיסטערן פרקווי, והביטו איש אל רעהו. מולם ממש, לכל ארף הרחוב ומבואותיו, השתרף תור בלתי אפשרי של אנשים, נשים וטף. בוריס לא הבין. "מה זה התור הבלתי-נגמר הזה כעת?", שאל בתסכול. "כבר אפשר לחשב כאלו מחלקים שם דולרים.."

"דוקא כן", הפתיע אותו אלכס. "בתוך הבנין המרכזי בעל שלשת המשלשים המזדקר לפנינו, עומד אחד ממנהיגי העולם היהודי - הרבי מליובאוויטש - והוא מחלק בשעה זו ממש שטר של דולר לכל אחד מהעוברים לפניו. כל אחד מהאנשים שאתה רואה כאן הגיע הנה משום שמטריד אותו משהו. האחד זקוק לשדוף הגון, לשני יש בעיה קשה בפרנסה והשלישי מתמודד זה תקופה עם מחלה נדירה שפקדה אותו. יש כאן גם כאלה ש"סתם" הגיעו הנה מדרך רחוקה לחלות את פניו של הרבי, בלי סבה ספציפית מיחדת. הם חסידים נאמנים שמדי תקופה מגיעים לבקש

כאלו כל הזמן שבעולם עומד עבורו... ולא תאמין מה הרבי ענה לה. התשובה היא פשוט מיחדת".

בוריס פתח את ריסי עיניו והתרומם משהו. "נו, ומה הרבי ענה לה?" "אז זהו, תקשיב טוב בוריס. התשובה של הרבי היתה שכאשר סופרים יהלומים לא מתעייפים. הרבי בעצם מתיחס לכל אחד שעובר לפניו כאלו הוא יהלום. אשאל אותך בוריס, תחשב ששמים לפניך ערמות של יהלומים, כמויות ענקיות, לא תעצר ותשפוף בחבה יהלום אחרי יהלום, ולא משנה כמה זמן זה יקח?"

"אכן", אשר בוריס. "האמת שאפלו יהלום אחד קטן מממש יעזר לי בתקופה הזו".

בן יחיד

הספור על בוריס ואלכס שקראתם בשורות האחרונות, מיתר לצין שמעולם לא ארע במציאות. גם הספור-בתוך-ספור אודות האשה ששאלה את הרבי כיצד יש לו זמן להתיחס לכל יהודי כאלו רק הוא ישנו בעולם ותשובתו של הרבי אליה אודות ספירת היהלומים - שמועה היא בלבד וטרם אמתה כי אכן התרחשה במלים אלה. כף או כף, אין כל ספק שפני הדברים והמסר שבהם נכון הוא ואמתי עד למאוד.

אלפי איש, מכל המגזרים ומכל קצוות הקשת, עברו במשך שנים ארוכות, שבוע אחרי שבוע, לפני הרבי. יהודים ושאינם, ראשי ממשלות, נבחרים צבור ואישים בעלי מעמד, ואפלו אנשים פשוטים וחולים שבקשי השיגו את מנת לחם. היו שם דתיים וחלונים, חרדים, ואפלו אפיקורסים

ומתריסים. את כלם ממש, ללא יוצא מן הכלל, קבל הרבי בסבר פנים יפות. לכל אחד מאלה שעבר הראה הרבי כאלו כל הזמן שבעולם נתון פעת עבורו וזו העת שבה יכול הוא לשטח את אשר על לבו ולזכות לעצה נכונה, ברכה מקרב לב וכוחות להמשיך הלאה.

הרבי התייחס לכל יהודי כאלו היה יהלום. וכאשר סופרים יהלומים, אכן לא מתעייפים. כי יהלומים חשובים עבורנו ואנו רוצים מהם עוד ועוד, וכאשר הדבר חשוב ויקר עבורנו אין אנו מרגישים בו לנטל או לקשי כאשר נושאים אנו אותו על שכמנו, כי אם אדרבה - מרגישים אנו שמחה ותענוג מיקר הדבר שבדינו. וכך בדייק רואה הרבי בכל יהודי. כל יהודי, בנו יחידו של הקדוש ברוך הוא, אהוב ויקר אצל הקב"ה. ומי שאוהב את הקב"ה, אוהב את מה שהקב"ה אוהב - והקב"ה אוהב כל יהודי.

בגרון על העץ

לא מזמן התחלנו את שנת הלמודים החדשה. כל אחד מאתנו טעון בימים אלה בכוחות רבים הלאה, לקראת השנה החדשה שבפתח. וכאן בדייק על כל אחד מאתנו המשימה לנתב את הכוחות הללו למקומות הנכונים. בואו ונקח מסר אחד מהנהגתו של הרבי עבורנו לחיי היום יום, מסר חשוב ומרפזי מאין כמוהו - ההתייחסות לכל יהודי. בואו ונשתדל, נקבל על עצמנו, להתנהג לחבר שלנו כאלו יהלום הוא. בואו ונניח את הדעה הקדומה, את הקנאה והאיבה שכביכול ישנה, בצד, נתעלם ממנה לגמרי, וננהג באהבת ישראל אמתית לחבר שלנו גם אם עד עכשו הוא לא בדייק מצא חן בעינינו. אין ספק שנצליח!

ורגע לפני שנסים, לא יכולים אנו להתעלם משאלת השאלות: הכל אמנם טוב ויפה, צריף להתייחס לכל יהודי, לכל חבר שלנו ולכל בן משפחה, ביהלום וכדבר יקר. אך כיצד באמת עושים זאת? הרי כאשר היושב לצדנו מתנהג כלפינו בצורה קצת מעצבנת לא מותרים אנו לו כל-כך בקלות, השנאה והשטנה אוחזים בכל אחד מאתנו ועושים בו שמות. כיצד אם כן נתן להתגבר על הפעם והאיבה למרות כל מה שקרה? על כף ועוד, בשבוע הבא.

על את ליפול

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם. ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

